

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL V. Z. 2015-02-10 SKUNDO**

2015 m. balandžio 9 d. Nr. S-51 (7-36/2015)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės	Editos Veršelienės
komisijos narių	Lauros Milašiūtės Rasos Stravinskaitės Andriaus Veniaus – pranešėjas Linos Vosylienės
sekretoriaujant	Jūratei Dalmantaitė
dalyvaujant šalims	V. Z. atstovui advokatui Alfred Sokolovskij Muitinės atstovei Mildai Miliūtei-Bacevičienei

2015 m. kovo 31 d. posėdyje išnagrinėjusi V. Z. (toliau – Pareiškėja) skundą dėl Muitinės departamento prie Finansų ministerijos (toliau – Muitinės departamentas) 2015-01-15 sprendimo Nr. 1A-31, n u s t a t ė:

Muitinės departamentas ginčijamu sprendimu patvirtino Vilniaus teritorinės muitinės (toliau – Vilniaus TM) 2014-10-30 sprendimą dėl skolos muitinei įregistravimo už neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtą prekę Nr. 2TR-19-0243 (toliau – Vilniaus TM 2014-10-30 sprendimas Nr. 2TR-19-0243).

Vilniaus TM 2014-10-30 sprendimu Nr. 2TR-19-0243 pripažino Pareiškėją skolininke muitinei ir įregistravo mokestinę prievolę muitinei: 1564 Lt (452 Eur) muitą, 3614 Lt (1046 Eur) pridėtinės vertės mokestį (toliau – PVM), 814 Lt (235 Eur) PVM delspinigius ir 517 Lt (150 Eur) baudą.

Muitinės departamentas nurodo, kad ginčas vyksta dėl prekės – krovininio automobilio *Mercedes Benz Sprinter* 311 CDI (kėbulo Nr. WDB9066351S215553) – apmokestinimo bei skolininko muitinei nustatymo. Todėl taikytinos 1992-10-12 Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (toliau – BMK), nuostatos ir 1993-07-02 Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, įgyvendinimo nuostatas (toliau – BMKĮN), nuostatos.

Į Europos Bendrijos muitų teritoriją įvežtos prekės nuo jų įvežimo momento yra muitinės prižiūrimos. Jos lieka taip prižiūrimos tiek laiko, kiek, atitinkamais atvejais, reikia jų muitiniam statusui nustatyti, o ne Europos Bendrijos prekių atveju, nepažeidžiant 82 str. 1 dalies, tol, kol pakeičiamas prekių muitinis statusas, jos įvežamos į laisvąją zoną, padedamos į laisvąjį sandėlį, reeksportuojamos ar sunaikinamos vadovaujantis 182 straipsniu (BMK 37 str.). Į Europos Bendrijos muitų teritoriją įvežamas prekes muitinei turi pateikti asmuo, kuris

jas įveža į minėtą teritoriją arba, atitinkamais atvejais, asmuo, kuris prisiima atsakomybę už jau įvežtų prekių gabenimą (BMK 38, 40 str.). Jeigu dėl nenumatytų aplinkybių arba *force majeure* 38 str. 1 dalyje nustatytos prievolės neįmanoma įvykdyti, asmuo, privalantis įvykdyti tą prievolę, arba, vietoj jo, bet kuris kitas asmuo turi nedelsdamas informuoti muitinę apie susidariusią padėtį (BMK 39 str.).

Pagal BMK 79 straipsnį išleidimas į laisvą apyvartą suteikia ne Bendrijos prekėms Bendrijos prekių muitinį statusą, t. y. transporto priemonės, kurioms įforminta išleidimo į laisvą apyvartą procedūra, laikomos turinčiomis Bendrijos prekių statusą. Tai reiškia, kad prekėms pritaikytos prekybos politikos priemonės, atlikti kiti numatytieji prekių importo formalumai ir, kad prekės apmokestintos visais teisiškai privalomais sumokėti mokesčiais. BMKĮN 232 str. 1 dalies b punktas nustato, kad transporto priemonės, išvardintos 556–725 straipsniuose, vadovaujantis 579 straipsniu, laikomos deklaruotomis laikinajam įvežimui 233 straipsnyje nurodytu veiksmu, nors jos ir nebūtų deklaruotos muitinei raštu arba žodžiu. Taigi transporto priemonės, kurios įvežamos į Europos Bendriją iš Šveicarijos Konfederacijos ir įvežimo metu atitinka BMKĮN 232 str. 1 dalies b punkto, 233 straipsnio bei 558 straipsnio nuostatas (transporto priemonės turi būti registruotos už Europos Bendrijos ribų asmens, kuris yra įsisteigęs už tos teritorijos ribų), laikomos teisėtai įvežtomis. Ginčo automobilis buvo registruotas Šveicarijos Konfederacijoje DHL Express ((Schweiz) AG St. Jakobs – Strasse, 4052 Basel) vardu. Pardavus automobilį Bendrijos muitų teritorijoje ir jį užregistravus Pareiškėjos vardu, prekė neatitiko reikalavimų, nustatytų BMKĮN 230–232 straipsniuose, ir ji, vadovaujantis BMK 38–41 straipsniais, privalėjo būti pateikta ir deklaruota muitinėje. Nustačius, kad šie veiksmai nebuvo atlikti, Vilniaus TM pagrįstai ginčo prekę pripažino neteisėtai importuota (BMKĮN 234 str. 2 d.).

Importo skola muitinei atsiranda neteisėtai įvežant į Bendrijos muitų teritoriją importo muitais apmokestinamas prekes (BMK 202 str. 1 d. a p.), o skolininkais laikomi (202 str. 3 d.): asmuo, neteisėtai įvežęs tokias prekes; bet kurie asmenys, dalyvavę neteisėtai įvežant prekes ir žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad toks prekių įvežimas neteisėtas; ir bet kurie asmenys, įsigiję arba laikę atitinkamas prekes ir jų įsigijimo arba gavimo metu žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad prekės buvo įvežtos neteisėtai.

Remiantis paminėtu teisiniu reglamentavimu bei atsižvelgiant į faktines aplinkybes, t. y. Pareiškėja savo vardu transporto priemonę užregistravo VĮ „Regitra“ bei pasirašė pirkimo-pardavimo sutartį, kurioje pardavėju nurodyta DHL Express (Schweiz) AG, St. Jakobs-Strasse 222, 4052 Basel, o pirkėju – Pareiškėja, konstatuotina, kad Pareiškėja atitinka sąlygas, pagal kurias ji laikytina skolininke muitinei vadovaujantis BMK 202 str. 3 dalies 3 įtrauka (yra pagrindo manyti, kad Pareiškėja turėjo žinoti, kad automobilis neteisėtai įvežtas į Bendrijos muitų teritoriją, t. y. automobilis buvo registruotas Šveicarijos Konfederacijoje ir Pareiškėja, įsigydama jį ir savo vardu registruodama VĮ „Regitra“, privalėjo pasidomėti, ar automobilis Bendrijos muitų teritorijoje buvo išleistas į laisvą apyvartą, ar už jį sumokėti importo mokesčiai, arba šiuos veiksmus turėjo atlikti pati). Kitos Pareiškėjos nurodytos aplinkybės (pensinis amžius, sveikatos būklė ir t. t.) neturi įtakos sprendžiant Pareiškėjos pripažinimo muitinės skolininke klausimą, todėl šios aplinkybės nagrinėjant mokesstinį ginčą nelaikytinos teisiškai reikšmingomis.

Pareiškėja nesutinka su Muitinės departamento sprendimu ir Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) prašo ginčijamą sprendimą panaikinti. Pareiškėja teigia, kad automobilį iš Lietuvos piliečio K. D. faktiškai įsigijo Kirgizijos pilietis N. T., tačiau savo vardu nusipirkti automobilio jis negalėjo, todėl paprašė, kad automobilis būtų registruotas jos vardu. K. D. paaiškino, jog būtent jis automobilį Šveicarijoje nupirko ir pargabeno į Lietuvą. Šios aplinkybės nurodytos muitinei Pareiškėjos 2014-11-19 pateiktame prašyme, prie kurio pridėti Vilniaus apygardos prokuratūros Vilniaus apylinkės prokuratūros nutarimai.

Pareiškėja nurodo, kad 2013-12-23 pateikė Vilniaus TM prašymą su priedais, tarp kurių buvo UAB „D1“ 2012-08-11 pažyma sąskaita Nr. 10-701, iš kurios matyti, kad ginčo automobilį dar 2012-08-11 iš UAB „D1“ nupirko S. T., t. y. anksčiau, nei automobilis įsigytas Šveicarijoje (2012-10-09). Muitinė turėjo atlikti tyrimą ir taikyti turinio viršenybės prieš formą principą, nes visus veiksmus su automobilio įvežimu į Lietuvą atliko ne ji (Pareiškėja), o K. D. ar AB „D1“. Pareiškėja nurodo, kad K. D. ją suklaidino įkalbėjęs pasirašyti automobilio pirkimo-pardavimo sutartį ir tokiu būdu siekė apgauti mokesčių administratorių ir išvengti jam (ar kitam asmeniui) atsiradusios mokesstinės prievolės, susijusios su automobilio importu. Tačiau muitinė jokio tyrimo neatliko. Pareiškėja cituoja BMK nuostatas ir nurodo, kad skolos muitinei atsiradimą BMK sieja su prekių gabenimu ir įvežimu į Bendriją, o ne su prekės įsigijimu. Ginčo automobilį į Bendriją nagrinėjamu atveju įvežė kitas asmuo ir apie tai, kad UAB „D1“ ar K. D. nesumokėjo mokesčių, Pareiškėja nežinojo.

Komisija konstatuoja, kad Pareiškėjos skundas atmestinas. Mokestinis ginčas byloje kilo dėl mokesstinės prievolės muitinei įregistravimo Pareiškėjos atžvilgiu teisėtumo ir pagrįstumo. Pareiškėja skunde Komisijai nenurodė argumentų dėl ginčo prekės muitinės vertės nustatymo, taip pat nepareiškė reikalavimų dėl aritmetinio mokesčių apskaičiavimo, todėl Komisija šiais klausimais plačiau nepasisakys.

Byloje nustatyta, jog ginčo automobilis *Mercedes Benz Sprinter* 311 CDI (kėbulo Nr. WDB9066351S215553), kuris Pareiškėjos vardu 2012-10-17 registruotas Lietuvoje, iki registracijos Lietuvos Respublikoje buvo registruotas Šveicarijos Konfederacijoje. Kadangi Pareiškėja nepateikė muitinei dokumentų bei informacijos, patvirtinančios, kad ginčo automobiliui Bendrijoje buvo įforminta importo deklaracija bei apskaičiuoti ir sumokėti importo mokesčiai, Vilniaus TM pripažino Pareiškėją skolininke muitinei Bendrijos muitinės kodekso (BMK) 202 str. 3 dalies 3 įtraukos prasme ir nuo automobilio *Mercedes Benz Sprinter* 311 CDI nustatytos muitinės vertės (15644,20 Lt) atitinkamai apskaičiavo ir įregistravo Pareiškėjai mokesstinę prievolę muitinei (1564 Lt muitą, 3614 Lt PVM, 814 Lt PVM delpinigių ir 517 Lt baudą). Pareiškėja Komisijai nurodė, kad ginčo automobilį įsigijo Lietuvoje iš Lietuvos piliečio, šio automobilio į Lietuvą neįvežė ir nežinojo bei negalėjo žinoti, jog Lietuvoje įsigytas automobilis gali būti įvežtas neteisėtai, todėl ji (Pareiškėja) nelaikytina skolininke BMK 202 straipsnio prasme.

Įvertinusi bylos medžiagą ir atsižvelgusi į tai, jog Pareiškėja yra pareiškusi konkrečius ir aiškius reikalavimus, Komisija konstatuoja, kad šio mokesstinio ginčo esmė – ar pagrįstai mokesčių administratorius Pareiškėją pripažino skolininke muitinei BMK 202 str. 3 dalies 3 įtraukos prasme, konstatavęs, jog yra pagrindo manyti, kad Pareiškėja turėjo žinoti, jog jos įsigyta transporto priemonė į Bendrijos muitų teritoriją įvežta neteisėtai. Komisija pažymi, kad pagal minėtą teisės normą skolininkais muitinei tampa asmenys, įsigiję arba laikę atitinkamas prekes ir jų įsigijimo arba gavimo metu žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad prekės buvo įvežtos neteisėtai. Nagrinėjamu atveju Pareiškėja savo skunde nepagrįstai skolos muitinei atsiradimą sieja tik su prekių gabenimu ir įvežimu į Bendriją.

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (toliau – LVAT) 2011-11-18 nutartyje administracinėje byloje Nr. A¹⁴³-2619/2011 („Administracinė jurisprudencija“ Nr. 22, 2011 m.) aiškindamas BMK 202 str. 3 dalies 3 įtraukoje įtvirtintą normą, nurodė, jog iš šios normos loginės konstrukcijos matyti, kad joje nustatytos dvi kumuliatyvios (t. y. turinčios egzistuoti kartu) sąlygos asmenį pripažinti skolininku: pirma, šie asmenys turi būti įsigiję arba laikę neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtas prekes ir, antra, šių prekių įsigijimo arba gavimo metu jie žinojo arba yra protingas pagrindas manyti, kad turėjo žinoti, jog jos (prekės) buvo įvežtos neteisėtai. Netenkinant bent vienos iš šių sąlygų, asmuo negali būti pripažįstamas privalančiu mokėti importo skolą muitinei (importo maitus) minėtos nuostatos pagrindu. Išplėstinė teisėjų kolegija minėtoje nutartyje taip pat nurodė, jog, vertinant, ar yra tenkinama antroji sąlyga, pirmiausia pastebėtina, kad Europos Sąjungos Teisingumo Teismas yra pažymėjęs, jog pripažinimui „skolininku“ Bendrijos muitinės kodekso 202 str. 3 dalies 3

įtraukos prasme taikomos sąlygos, pagrįstos subjektyviu vertinimu, t. y. fiziniai arba juridiniai asmenys turėjo sąmoningai įsigyti arba laikyti neteisėtai įvežtas prekes. Šie faktoriai tam tikrais atvejais neleidžia asmens laikyti skolininku (2004-09-23 sprendimo byloje *Spedition Ulustrans*, C-414/02, 27 ir 28 p.; 2005-03-03 sprendimo byloje *Merabi Papismedov* ir kt., C-195/03, 40 p.). LVAT pastebėjo, kad iš ginčo teisiniams santykiams taikytinų teisės normų, matyti, jog, sprendžiant neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtas prekes įsigijusio ir (arba) laikiusio asmens pripažinimo muitinės skolininku klausimą, Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtrauka nereikalauja įrodyti, kad asmuo tikrai žinojo, jog įsigyja (gauna) neteisėtai į pastarąją teritoriją įvežtas prekes. Aptariamai sąlygai muitinės skolai atsirasti pakanka nustatyti, kad yra protingas pagrindas manyti, jog asmuo turėjo žinoti, kad įsigijo (gavo) ir (arba) laikė prekes, kurios buvo įvežtos neteisėtai. Europos Sąjungos Teisingumo Teismas dėl Bendrijos muitinės kodekso 202 str. 3 dalyje įtvirtintos frazės „yra pagrindo manyti, turėję žinoti“ 2011-11-17 sprendime byloje *Oliver Jestel* prieš *Hauptzollamt Aachen*, C-454/10, yra pažymėjęs, kad minėta frazė nurodo į rūpestingą ir apdairų subjektą (22 p.).

Taigi sprendžiant klausimą, ar Pareiškėja turėjo žinoti apie ginčo automobilio įvežimo iš Šveicarijos Konfederacijos į Lietuvos Respubliką (Bendrijos muitų teritoriją) neteisėtumą, privalu nustatyti, kad yra protingas pagrindas manyti, jog ji turėjo žinoti, kad įsigijo transporto priemonę, kuri buvo įvežta neteisėtai. Ši bylai reikšminga subjektyvaus pobūdžio aplinkybė nustatyta, vertinant byloje esančius objektyvius įrodymus, nustatytų objektyvių aplinkybių visumą.

Byloje pateiktas 2012-10-17 Pareiškėjos vardu VĮ „Regitra“ užpildytas prašymas Nr. 8966396 registruoti transporto priemonę *Mercedes Benz Sprinter* 311 CDI (kėbulo Nr. WDB9066351S215553). Šio prašymo tiek dalies „Transporto priemonės registravimo dokumentas“ skiltyje „Šalis“, tiek dalies „Transporto priemonės įsigijimą patvirtinantis dokumentas“ skiltyje „Šalis“ yra nurodyta Šveicarijos Konfederacija (CHE). Vilniaus TM 2014-10-30 sprendime Nr. 2TR-19-0243 nurodyta, kad šiuo konkrečiu atveju VĮ „Regitra“ buvo pateiktas Šveicariškas automobilio techninis pasas (su paskutine registracija Šveicarijos Konfederacijoje). Pareiškėja taip pat pateikė 2012-10-09 automobilio pirkimo dokumentą (KAUFERTRAG FUR EXPORT AUTO), kuriame pardavėju nurodytas DHL Express (Schweiz) AG, St Jakobs-Strasse 222, 4052 Basel ir pirkėju – Pareiškėja, automobilio pirkimo kaina – 5500 CHE. Pareiškėja savo parašu patvirtino, kad minėtame 2012-10-17 prašyme pateikti duomenys ir informacija yra teisingi.

Taigi Pareiškėjos VĮ „Regitra“ pateikti dokumentai patvirtina faktą, jog prieš įregistruojant ginčo automobilį Pareiškėjos vardu Lietuvos Respublikoje, šis automobilis buvo registruotas Šveicarijos Konfederacijoje, kuri nėra Europos Sąjungos narė, todėl iš šios šalies importuojamoms prekėms yra taikomi muitinės formalumai, nustatyti Bendrijos muitinės kodekse. Be to, ta aplinkybė, kad Pareiškėja, įsigydama ginčo automobilį, kaip ji teigė, Lietuvos Respublikoje, pasirašė vokiečių kalba surašytame pirkimo dokumente *Kaufvertrag fur export auto*, kuriame automobilio pardavėju nurodytas DHL Express (Schweiz) AG, t. y. pardavėju nurodytas ne Lietuvos Respublikos pardavėjas, taip pat aplinkybė, jog pirkimo dokumente *Kaufvertrag fur export auto* ginčo automobilio kaina nurodyta Šveicarijos frankais (5500 CHF), turėjo Pareiškėjai, veikiant rūpestingai ir atidžiai, sukelti pagrįstų abejonių, ar automobilis į Lietuvos Respubliką buvo įvežtas teisėtai. Komisijos nuomone, paminėtos aplinkybės sudaro pakankamą pagrindą daryti išvadą, kad Pareiškėja ne tik turėjo suvokti, kad ginčo automobilį įsigyja ne iš Lietuvos Respublikos pardavėjo, tačiau ir suprasti, kad ketina įsigyti (įsigijo) iš Šveicarijos Konfederacijos į Bendrijos muitų teritoriją įvežtą automobilį. Teigti, jog Pareiškėja nagrinėjamu atveju elgėsi taip, kaip tokioje pačioje situacijoje elgtųsi *bonus pater familias* – apdairus, rūpestingas, sąžiningas ir atidus asmuo, nėra jokio pagrindo.

Taigi atsižvelgiant į išdėstytą, darytina išvada, jog byloje nustatytos aplinkybės sudaro protingą pagrindą manyti, jog Pareiškėja turėjo žinoti, kad įsigijo automobilį, kuris į Bendrijos muitų teritoriją buvo įvežtas neteisėtai.

Dėl kitų Pareiškėjos skunde nurodytų motyvų, t. y. dėl to, kad K. D. ją suklaidino, kad tikrasis ginčo automobilio pirkėjas yra Kirgizijos pilietis N. T., ar kad ginčo automobilį į Lietuvą įvežė tretieji asmenys, pažymėtina, kad nurodytos aplinkybės galėtų būti svarstomos sprendžiant mokesčių mokėtojo atleidimo nuo apskaičiuotų delspinigių ar skirtų baudų klausimą ir tai tik tuo atveju, jei pats mokesčių mokėtojas buvo pakankamai rūpestingas ir atidus vidaus rinkoje įsigydamas trečiojoje šalyje registruotą transporto priemonę. Tačiau Pareiškėja atleisti ją nuo apskaičiuotų delspinigių ir skirtos baudos neprašo, todėl tai nėra šios bylos nagrinėjimo dalykas. O sprendžiant mokestinės prievolės apskaičiavimo pagrįstumo klausimą, akcentuotina, kad už tinkamą mokesčių sumokėjimą pirmiausia yra atsakingas pats mokesčių mokėtojas. Pareiškėja privalo žinoti (išsiaiškinti) savo su mokesčių mokėjimu susijusias pareigas, jas tinkamai vykdyti ir ji negali teisinti savo pačios pareigų nevykdymo kitų asmenų, t. y. K. D. nepakankamai ir / ar neteisingai suteikta informacija. Šiuo aspektu pažymėtina, kad Vilniaus apygardos prokuratūros Vilniaus apylinkės prokuratūros 2014-07-02 nutarime nutraukti ikiteisminį tyrimą nurodyta, kad Pareiškėja turėjo žinoti, kad ginčo automobilis yra iš Šveicarijos, be to, Pareiškėja su N. T. buvo pažįstami ir jam Pareiškėja padėjo užregistruoti automobilį. Taigi vertinant šias aplinkybes atkreiptinas dėmesys, kad kiekvienas Lietuvos Respublikos pilietis naudodamasis jam suteiktomis teisėmis bei prisiimdamas įvairias pareigas turi žinoti jo veiksmų sukeltas pasekmes ir už jas atsakyti, o trūkstant tam žinių gali kreiptis pagalbos į įvairias valstybės institucijas, įmones ar privačias įstaigas. Pareiškėja turėjo teisę kreiptis į mokesčių administratorių siekdama išsiaiškinti ir gauti visą informaciją dėl mokesčių mokėjimo ir kitą informaciją mokesčių klausimais, tačiau to nepadarė. Jei Pareiškėja mano, jog trečiųjų asmenų veiksmais jai buvo padaryta žala, t. y. dėl trečiųjų asmenų klaidingai suteiktos konsultacijos jai atsirado pareiga mokėti mokesčius, Pareiškėja Civilinio proceso kodekso nustatyta tvarka gali kreiptis į bendros kompetencijos teismą dėl žalos atlyginimo.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 str. 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Muitinės departamento prie Finansų ministerijos 2015-01-15 sprendimą Nr. 1A-31.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 str. 2 dalį apskusti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, sprendami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršeliene

Komisijos nariai

Laura Milašiūtė

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliene